

kritična distanca, ki naj bi jo izkazoval življenjepiš. To nikakor ni očitek avtorju, ki drugače pač ni mogel, ampak prej založniku, ki ni hotel čakati s tem novim delom, dokler se čustvo žalosti zaradi izgube enega od največjih športnikov in dragocenega človeka ne bi nekoliko umirilo.

Tako je izšla knjiga, ki se sicer imenuje biografija, vendar vsebina le deloma ustreza temu naslovu. Ker ni nikakršne distance, glorificira Tilmann Hepp svojega »junaka« in to pravzaprav mora počenjati, kajti to pisanje je bilo zanj možnost, da usmerja svojo žalost. Novinarstvo pa sledi trdim zakonom — in življenjepiš je novinarsko delo, nič več in nič manj. Tako tej knjigi manjka marsikaj, po čemer se odlikuje življenjepiš, predvsem seveda kritična distanca. Prebirati je mogoče mešanico med sestavkom in doživljajskim spisom, pogosto obarvano zelo subjektivno, predvsem pa manjka široka črta, ki bi posamezna poglavja držala skupaj. Postaje v Göllichevem plezalskem življenju so vendarle natančno označene, od začetkov v Južnem Pfalzu do njegovih izjemnih prvenstvenih plezanj, od katerih bodo nekatera prav gotovo postala del alpinistične zgodovine.

Knjiga, ki ima 144 strani in na njih tudi 82 barvnih in 139 črno belih fotografij, je izšla v založniški hiši Rosenheimer v Rosenheimu in stane 68 nemških mark.

društvene novice

Drago Kumru v spomin

Prve dni lanskega novembra so se zabukovski planinci poslovili od dolgoletnega člana in prvega propagandista društva, od slovenskega pisatelja **Draga Kumra**. Poslovili so se od člana, ki je neizmerno ljubil naravo, slovensko zemljo, ki je ogromno pisal in objavljaj, tudi v Planinskem vestniku najdemo njegove besede.

Ohranjene so besede, ki jih je izrekel ob otvoritvi planinskega doma na Homu leta 1967 in odkrivajo njegovo ljubezen do domačega kraja, do domače doline: »Tu gori na vrhu Homa smo našli ta prostor, ta sončni kraj, ki nas vedno znova privablja, nam odkriva vso lepoto naše bogate doline, naših sosednjih vrhov in planin, širnih gozdnih prostranstev... Ali si moremo zamisliti kaj lepšega, čudovitejšega od naših z gozdovi poraslih hribov?«

Ohranjen je zapis v tretji številki Planinskega vestnika iz leta 1973, prvi zapis, ki govori o Savinjski planinski poti, zapis o otvoritvi poti 15. oktobra 1972. Avtor zapisa podrobno opiše pot in Vodnik po poti, poudari, kdo so bili zaslužni za pot in Vodnik in pravi: »Za vsem gradivom, za na novo markirano potjo, se skriva stotine za

planinstvo darovanih ur, skrivajo se plemenita srca, ki že leta gorijo za nenehno večanje števila ljubiteljev gora...«

Ohranjen je zapis v četrti številki Planinskega vestnika iz leta 1972. V njem se poslavlja od umrlih funkcionarjev društva, ki so preminili leta 1971.

Ohranjeni so govori, ki jih je imel sam ali pa jih je napisal za druge ob slovesu pred grobom.

Ohranjen je govor, ki ga je Drago Kumer imel na zlati poroki **Draga in Mare Ocvirk** leta 1969.

Še bi lahko naštevali besede, ki jih je zapisal o delu društva, o naravi, o delu posameznikov v društvu.

Težko, nemogoče je opisati njegovo bogato življenje in njegovo pisateljsko delo.

Drago Kumer je odrasčal v težavnih socialnih razmerah med obema vojnoma. Najprej je našel zaposlitev v preboldski tekstilni tovarni, kasneje se je odločil za učiteljski poklic. Prišel je v Gornjem gradu, nadaljeval v Šokatu, Solčavi, Grižah, Preboldu in Gotovljah. Ob delu v šoli je Drago Kumer vedno našel čas za pisanje. Napisal in režiral je mnoge igre. Kot pisca kratkih zgodb, črtic in povesti ga najdemo v mnogih časopisih in revijah. Napisal je avtografsko mladinsko povest »Karlekov prigrade« (1952), v kateri opisuje doživetje revnega dečka, čigar otroštvo je minevalo po bližnjih vaseh, kjer so se starši udinjali za stanovanje in boren zaslužek.

Drago Kumer nam je s svojim pedagoškim delom, s pisateljskim ustvarjanjem mnogo dal. Mnogo je dal planinski organizaciji, saj je znal prikazati delo planincev, znal je opozoriti na lepote narave, znal je mladim prikazati čar slovenskih gora.

Člani Planinskega društva Zabukovica so ponosni, da so imeli v svoji sredini slovenskega pisatelja Draga Kumra in hvaležni so mu za vse delo, ki ga je opravil za planinstvo in za društvo.

Franc Ježovnik

Planinskemu prijatelju v spomin

Decembra lani je minilo leto dni, odkar ni več med nami planinskega prijatelja in gorskega reševalca **Darka Vencija**, moža, ki je bolj kot lastno življenje ljubil gore in divji gorski svet. Z gorami je bil obkrožen in prevzet vse življenje. Živel je tako rekoč v središču Zahodnih Julijcev in z dvorišča svojega doma v Strmcu pod Predelom je lahko opazoval Jalovec, mogočno Loško steno, Rombon, Jerebico ter proti zahodu obrise Viša in Montaža, zadaj za hišo pa Mangart. Res prekrasen je od tam razgled po gorskih vršacih. Vendar pa Darko vseh teh gora ni samo opazoval, temveč se je, če je le mogel, nanje tudi pozpel — po običajnih poteh, večkrat po brez-